

# РЕШЕНИЕ

№ 2320

гр. София, 09.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в открито заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова**

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева  
Димитър Гальов**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **288** по описа за **2024** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие - Източна (ОСЗ) против решение № 20090152/09.05.2023г., поправено с решение № 20108580/16.11.2023г., постановени по адм. д. № 18638/2010г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, I гражданско отделение, 50 състав. С решението е отменено решение на ОСЗ по протокол № 4102/02.04.2008г., признато е на наследниците на К. Х. К. правото на възстановяване на собствеността с план за земеразделяне на имот № 1 по заявление вх. № 4102/09.06.1992г. – нива с площ 1,050 дка, местност Кантона в землището на [населено място] и е върната преписката за ново произнасяне по възстановяване на собствеността или правото на обезщетение съобразно указания, дадени в мотивите на решението. Ответникът – Р. К. П. чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна. Прокурорът от СГП изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е

процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г.

При постановяване на оспореното съдебно решение са съобразени указанията, дадени с решение № 747/04.04.2010г. по адм. д. № 652/2010г. на Административен съд София град, III касационен състав, задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото съгласно чл.224 АПК. Във връзка с доводите на касатора е необходимо да се отбележи, че при повторното разглеждане на делото от районния съд отново не са били събрани доказателства за извършено отчуждаване на имота от наследодателя на ответницата. Както е обсъдил и районният съд в мотивите си, с Разпореждане на Министерския съвет № 2136/10.12.1960г. е възложено на СГНС в срок до 01.01.1961г. да внесе предложение за отчуждаване. Не се установява възложеното да е било изпълнено; индicia за обратното е представената молба № 115/27.04.1967г., в която се твърди, че отчуждаване е извършено с горепосоченото разпореждане. При така установените обстоятелства, налице е хипотезата на чл.10, ал.4 ЗСПЗЗ и на наследниците е дължимо възстановяване на собствеността, ако в последващото производство по чл.13 ППЗСПЗЗ се установи наличие на предпоставките за това, или съответно – определяне на обезщетение за имота, както е указано в мотивите на процесното съдебно решение.

С оглед изхода на делото следва да бъде уважено искането на ответника за възстановяване на разноските, представляващи възнаграждение за адвокат. Установява се общ размер на последните: 1500 лв., платени съгласно отбелязването в договорите за правна защита и съдействие, представени съответно пред районния съд и настоящата инстанция. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на възнаграждението в случая е 1000 лв. Тъй като страните по договора разполагат със свобода на договаряне, евентуална прекомерност на възнаграждението би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на минимума, което в случая не е налице. Поради това, неоснователно се явява възражението за прекомерност, направено от страна на касатора. Последният следва да възстанови и разноските за възнаграждение на вещо лице, платени от бюджета на районния съд, в размер на 110 лв. Съгласно чл.2, ал.2 от Устройствения правилник на областните дирекции "Земеделие" последните са юридически лица на бюджетна издръжка, а ОСЗ - техни териториални звена (чл.3, ал.3, т.3 и чл.9, ал.2 от същия правилник), разноските в случая следва да бъдат възстановени от Областна дирекция „Земеделие“ – С. град.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20090152/09.05.2023г., поправено с решение № 20108580/16.11.2023г., постановени по адм. д. № 18638/2010г. по описа на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 50 състав.

ОСЪЖДА Областна дирекция „Земеделие“ – С. град да заплати на Р. К. П., с ЕГН [ЕГН], сумата 1500 (хиляда и петстотин) лева – разноси по делото.

ОСЪЖДА Областна дирекция „Земеделие“ – С. град да заплати по сметката на Софийски районен съд сумата 110 (сто и десет) лева – възнаграждение за вещо лице.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.